

# РЕШЕНИЕ

№ 34619

гр. София, 08.09.2026 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав, в**  
публично заседание на 24.06.2026 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Ася Тодорова**

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **3721** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по жалба на Д. В. В. с ЕГН [ЕГН], с адрес за кореспонденция [населено място], [жк], [улица], ет. 5, ап. 8, против Решение № 2153-21-56 от 19.02.2026 г. на Директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт (ТП на НОИ) – С.-град, с което е потвърдено Разпореждане № [ЕГН] от 27.11.2025 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване, на което е възложено ръководството на дейността по отпускане и изплащане на пенсиите по международни договори и европейски регламенти за координация на системите за национална сигурност за лица с постоянен адрес в чужбина, в частта относно определения размер на отпускнатата на Д. В. В. лична пенсия за осигурителен стаж и възраст и е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО). Жалбоподателят излага съображения за незаконосъобразност на оспореното решение поради неправилно приложение на материалния закон, съществено нарушение на административнопроизводствените правила и противоречие с правото на Европейския съюз. Твърди, че в конкретния случай Д. В. В. притежава стаж както в Република България, така и в Кралство Испания и съгласно Регламент (ЕО) № 883/2004 относно координацията на системите за национална сигурност следва да се извърши изчисляване на пенсията чрез определяне на теоретичен размер на пенсията все едно всички осигурителни периоди са придобити по българското законодателство и определяне на пропорционален размер съобразно съотношението между осигурителния стаж в България и общия осигурителен стаж. Сочи се, че в конкретния случай не е извършена задълбочена проверка относно правилното определяне на индивидуалния коефициент, използването на всички налични

данни за осигурителния доход и правилното прилагане на пропорционалния метод, което е довело до неправилно и занижено определяне на размера на пенсията. Излагат се съображения за неправилно използване на данните от Испания и неизползване на най-благоприятните години, както и липса на мотиви. Исква се от съда да отмени оспореното решение и потвърденото с него разпореждане в обжалваната част и да се върне преписката на НОИ за ново произнасяне при правилно приложение на закона.

В откритите съдебни заседания, жалбоподателят, въпреки редовното му и своевременно призоваване, не се явява. Не изразява допълнително становище и аргументи, извън посочените в жалбата.

Ответникът Директорът на ТП на НОИ – С.-град, в съдебно заседание, се представлява от процесуален представител по пълномощие юрисконсулт О., която моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като анализира поотделно и в съвкупност приобщените по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От данните по пенсионното досие на жалбоподателя, което не е предмет на спор, се установява, че с Разпореждане № [ЕГН] от 27.11.2025 г. на Ръководител "Пенсионно осигуряване", на когото е възложено ръководството на дейността по отпускане и изплащане на пенсиите по международни договори и европейски регламенти за координация на системите за социална сигурност за лица с постоянен адрес в чужбина, на жалбоподателя Д. В. В. е отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, считано от 17.04.2025 г. съгласно чл. 68, ал. 1 – ал. 2 от КСО във връзка с Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и Съвета за координация на системите за социална сигурност, по заявление от 21.04.2025 г., подадено в компетентната институция на Испания, и във връзка с Регламент (ЕО) № 883/2004, изчислена при съобразяване с чл. 70 от КСО (индивидуален коефициент, изчислен по правилата за неговото изчисляване, в сила от 01.09.2021 г. съгласно чл. 70, ал. 8 – ал. 9, ал. 10, т. 2 и т. 3, ал. 11 и ал. 19 от КСО – 0,3365) и с разпоредбата на чл. 52 от Регламент (ЕО) № 883/2004. В процесния случай пенсията е отпусната при сумиране на български и испански осигурителни периоди за придобиване право на пенсия. При определяне на пенсията са отчетени българските осигурителни периоди за времето от 12.01.1982 г. до 01.12.2005 г. (с прекъсване), придобити при условията на III-та категория труд, в размер на 21 г., 08 м. и 12 дни. Със структуриран електронен документ (СЕД) компетентната испанска институция е потвърдила испански осигурителни периоди за времето от 19.07.2006 г. до 16.04.2025 г. (с прекъсвания в периода) в размер на 18 г., 07 м. и 18 дни, които са отчетени при определяне размера на пенсията. Установено е, че само въз основа на българския стаж не се придобива право на пенсия и е приложена разпоредбата на чл. 6 от Регламент (ЕО) № 883/2004 Европейския парламент и на Съвета за координация на системите за социална сигурност, съгласно която, когато правото на пенсия зависи от наличието на определени осигурителни периоди, компетентната институция, извършваща преценката на правото, сумира осигурителните периоди, придобити по законодателствата на всички държави членки (в случая Б. и Испания), за да отпусне пенсия. Съгласно чл. 6 от Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета за координация на системите за социална сигурност общият (български и испански) осигурителният стаж за право на пенсия на Д. В. В. възлиза на 40 г., 04 м. и 00 дни. През 2025 г. съгласно разпоредбата на чл. 68, ал. 1 – ал. 2 от КСО жените придобиват право на пенсия при навършване на възраст от 62 г., 04 м. и осигурителен стаж от 36 г., 08 м. Пенсията е отпусната от датата на придобиване на правото – 17.04.2025 г. Изчислен е общ осигурителен доход за периода от 01.01.2000 г. – 30.11.2005 г. (без прекъсване) в

размер на 6 396 лева и индивидуален коефициент съгласно чл. 70, ал. 8 – ал. 9 от КСО, ал. 10, т. 2 и т. 3, ал. 11 и ал. 19 от КСО в размер на 0,3365, при средномесечен осигурителен доход за страната за 04.2024 г. – 03.2025 г. – 1 690,66 лева. Като доход за изчисляване размера на пенсията е посочен 568,91 лева ( $1\,690,66 \times 0,3365$ ), определен като средномесечният осигурителен доход за страната за 12 календарни месеца преди месеца на отпускане на пенсията за периода 01.04.2024 г. – 31.03.2025 г. 1 690,66 лева е умножен по индивидуалния коефициент на лицето – 0,3365. Размерът на пенсията за общия стаж е изчислен като посоченият доход от 568,91 лева е умножен по общия осигурителен стаж (български - 21 г. 08 м. и испански стаж за размер на пенсията - 18 г. 07 м.), изчислен в проценти – ( $40\text{ г. и }4\text{ м.} \times 1,35\%$ ) = 54,45 %, и е получен размер на пенсията при изчисляване съгласно чл. 70, ал. 1 от КСО за общия стаж 309,77 лева (54,45 % от 568,91 лева). На основание § 7ж, ал. 18 от Преходните и заключителни разпоредби (ПЗР) на КСО, съгласно който при отпускане на пенсия, свързана с трудова дейност с начална дата от 1 юли 2022 г., след изчисляването ѝ по реда на КСО, се включва сума от 60 лева при съответното прилагане на ал. 1 – ал. 17, размерът на пенсията е определен на 369,77 лева (309,77 лева + 60 лева). Съгласно чл. 70, ал. 12 от КСО минималният размер на пенсията за осигурителен стаж и възраст по чл. 68, ал. 1 от КСО се определя със Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване, на основание чл. 70, ал. 13 от КСО размерът на пенсията за осигурителен стаж и възраст по чл. 68, ал. 3 не може да бъде по-малък от 85 на сто от минималния размер по ал. 12. Съгласно чл. 70, ал. 12 от КСО пенсията е приравнена на минималния размер 580,57 лева, от 01.07.2025 г. минималният размер е 630,50 лева. Съгласно Регламенти на Съвета № 883/2004 г. и № 987/2009 г. (чл. 52, пар. 1, б. „б“ Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент на Съвета за координация на системите за социална сигурност) е определена за изплащане пропорционалната част, дължима за българския стаж, като съотношение на годините и месеците български стаж (изразени в месеци - 260) спрямо годините и месеците общ стаж, изразени в месеци - 484), възлизаща от 17.04.2024 г. за сметка на РБ 260/484 от 580,57 – 311,88 лева и от 01.07.2025 г. – 260/484 от 630,50 лева – 338,70 лева (173,18 евро). Разпореждането е обжалвано по реда на чл. 117, ал. 1, т. 2, б. "а" от КСО пред Директора на ТП на НОИ - С.-град, който след подробно обсъждане на материалноправните предпоставки на постановеното разпореждане е отхвърлил подадената по административен ред жалба.

При установения осигурителен стаж и възраст Директор на ТП на НОИ - С.-град е счел, че индивидуалният коефициент на пенсията е изчислен съгласно чл. 70, ал. 8 и ал. 9 от КСО, като изрично са посочени направените изчисления и съотношението на осигурителния доход на лицето към осигурителния доход за страната, отнесено към съотношението на отработените дни към работните дни по календар, както и е отчетен положението и потвърден осигурителен период в Испания, при определяне на пропорционален принцип съгласно чл. 52, б. „б“ от Регламент 883/2004. Изрично административният орган сочи, че по реда на чл. 52, пар. 1, б. „б“ Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент на Съвета за координация на системите за социална сигурност е постановена за изплащане пропорционалната част, дължима за българския стаж, като съотношение на годините и месеци български стаж (изразени в месеци - 260) спрямо годините и месеци общ стаж, изразени в месеци - 484, възлизаща на 311,88 лева (260/484 от 580,57 лева), считано от 17.04.2025 г., съответно 338,70 лева, считано от 10.07.2025 г. В мотивите на оспореното решение е прието, че в Разпореждане № [ЕГН] от 27.11.2025 г. пенсионният орган правилно е зачел осигурителния стаж, както и са правилни изчисленията относно пенсията, дължима за сметка на Република България. Посочено е, че в разпореждането са видно всички данни относно продължителността на българските и испански осигурителни периоди и доходите, които са отчетени при изчисляване размера на пенсията, както и правните разпоредби, въз основа

на които се определя размерът на пенсията. Решението е връчено на адресата на 05.03.2026 г., като жалбата е подадена в Административен съд София-град на 12.03.2026 г., т. е. в предвидения 14 – дневен срок.

По делото са приложени като заверени копия документите от административната преписка по издаване на оспореното решение. Приобщено е без оспорване от страните заключение по назначената по делото съдебно-икономическа експертиза. Вещото лице е посочило установен общ осигурителен стаж на Д. В. В. (от България и Испания) в размер на 40 години и 4 месеца, установило е, че осигурителният доход на жалбоподателя за периода от 01.01.2000 г. до 30.11.2005 г. е 6 396 лева, съобразявайки декларирания осигурителен доход и дните от месеца, в които жалбоподателят е полагала труд в Република България, отчитайки, че средствата от УПФ са в частен фонд, със заключението индивидуалният коефициент на Д. В. В. е определен в размер на 0,3365. Вещото лице е посочило, че размерът на пенсията на Д. В. В. за осигурителен стаж и възраст за сметка на Република България към 17.04.2025 г. е 311,88 лева, а от 01.07.2025 г. – 338,70 лева. От заключението на вещото лице се налага извод, че изчисленията на административните органи са правилни. Заключението на вещото лице е обосновано, подробно и задълбочено изготвено на база на законовите разпоредби, визиращи реда за определяне на индивидуалния коефициент при формиране размера на пенсията, съответно реда за определяне размера на личната пенсия за осигурителен стаж и възраст на жалбоподателя.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав на Административен съд София-град, като извърши по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 118, ал. 2 от КСО, от надлежна страна по чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство съгласно чл. 118, ал. 1 от КСО е Решението на Директор на ТП на НОИ С.-град. Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „а“ от КСО разпорежданията за отказ или за неправилно определяне или изменение и спиране на пенсиите, добавките и компенсациите към тях се обжалват пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ. Съгласно чл. 117, ал. 3 от КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. Предвид гореизложеното, процесното решение се явява издадено от компетентен орган. Разпореждане № [ЕГН] от 27.11.2025 г. също е издадено от компетентен орган съгласно чл. 98, ал. 1 т. 1 от КСО - ръководител на Пенсионно осигуряване в ТП на НОИ – С.-град, което не е спорно между страните. Обжалваният акт е издаден в законоустановената форма, при спазване на административнопроизводствените правила за неговото издаване и съдържа изложени фактически и правни основания за издаването си, което го прави мотивиран и дава възможност да бъде преценена законосъобразността му. При издаване на оспорения акт са съобразени относимите материалноправни разпоредби.

С жалбата не се правят възражения нито относно размера на така определения осигурителен стаж, нито относно началната дата на отпускане на пенсията. Между страните не съществува спор относно зачетения осигурителен стаж, който е установен с представените по делото документи и при извършения електронен обмен на социалноосигурителна информация. Спор по фактите няма, спорът е досежно приложението на материалния закон. Спорът касае конкретно размера на отпуснатата лична пенсия за осигурителен стаж и възраст и конкретно определения индивидуален коефициент.

Съгласно чл. 52, т. 1, б. „а“ от Регламент 883/2004 компетентната институция изчислява размера на дължимото обезщетение съгласно прилаганото от нея законодателство, само когато изискванията за получаване на обезщетения са били изпълнени изключително съгласно националното право (самостоятелно обезщетение). Разпоредбата на чл. 52, т. 1, б. „б“ от същия Регламент предвижда, че компетентната институция изчислява размера на дължимото обезщетение чрез изчисляване на теоретичен размер и впоследствие на действителен размер (пропорционално обезщетение), както следва: i) теоретичният размер на обезщетението е равен на обезщетението, за което заинтересованото лице може да претендира, ако всички осигурителни периоди и/или периодите на пребиваване, които са завършени съгласно законодателството на другите държави-членки, са били завършени съгласно прилаганото от нея законодателство към датата на отпускане на обезщетението. Ако съгласно това законодателство, размерът не зависи от продължителността на завършените периоди, този размер се смята за теоретичния размер; ii) компетентната институция определя след това пропорционалния размер на обезщетението, като отнася към теоретичния размер съотношението между продължителността на периодите, завършени преди настъпването на риска съгласно законодателството, което тя прилага и цялата продължителност на периодите, завършени преди настъпването на риска съгласно законодателствата на всички държави - членки по случая. При тази правна рамка се налага изводът, че не са били налице основания за определяне на размера на пенсията на жалбоподателя Д. В. В. по правилата на б. „а“ – жалбоподателят не е разполагала с достатъчен осигурителен стаж, придобит в страната, за да може да се приложи този текст. Затова правилно е приложена разпоредбата на б. „б“ – отпусната е пенсия в пропорционален размер, съответен на българските периоди на осигурителен стаж към общите, на т.нар. теоретичен размер.

Съдът приема, че при определяне на теоретичния размер законът е приложен правилно.

Съгласно § 22ц от ПЗР на КСО до 1 януари 2022 г. едновременно с подаването на заявление за отпускане на пенсия, свързана с трудова дейност с начална дата след 31 декември 2018 г. лицето има право да избере размерът на пенсията му да бъде определен с индивидуален коефициент, изчислен по реда на чл. 70, ал. 4 - 7, ал. 10, т. 1 и ал. 11, ако това е по-благоприятно за него. В тези случаи към заявлението задължително се прилагат документи за брутно трудово възнаграждение или доход, върху които са внесени осигурителни вноски за три последователни години от последните 15 години осигурителен стаж по избор на пенсионера преди 1 януари 1997 г. и за брутно трудово възнаграждение или доход, върху които са внесени осигурителни вноски за осигурителния стаж след тази дата до 31 декември 1999 г. включително. Когато за времето след 31 декември 1996 г. или за част от него не са представени документи за брутно трудово възнаграждение или доход, върху които са внесени осигурителни вноски, се ползват данните по чл. 5, ал. 4, т. 1. С визираната преходна разпоредба е създадена правна възможност за изчисляване на индивидуален коефициент по посочения ред, но само ако са изпълнени две кумулативно изискуеми предпоставки: заявлението за отпускане на пенсия, свързано с трудова дейност, да е подадено до 01.01.2022 г. и началната дата на пенсията да е след 31.12.2018 г. В случая е безспорно, че заявлението на Д. В. В. е подадено след регламентирания срок - на 21.04.2025 г., поради което лицето не може да се ползва от уреденото с § 22ц, ал. 1 от ПЗР на КСО право за изчисляване на индивидуален коефициент по чл. 70, ал. 4 – ал. 7, ал. 10, т. 1 и ал. 11, ако това е по-благоприятно за него. С оглед на приложимите правни норми в случая правно значим е фактът на подаване на заявлението за пенсиониране. Създавайки тази разпоредба, законодателят е целял в рамките на определен времеви период посочените лица да се възползват от даденото им право на избор. Именно поради това, че занапред се установява друг начин за изчисляване размера на пенсията, правото на избор има лимитативен характер. Съответно целта на законодателя не е да

установи като принципно положение занапред възможността да се прилагат и двата начина за изчисляване на индивидуалния коефициент с избор на по-благоприятния резултат, а да предостави на лицата една правна възможност, която да се реализира в точно определен срок. Т.е. посочената разпоредба с възможност за избор относно начина на изчисляване на пенсията е неприложима, съответно е приложим императивно определеният от законодателя ред за изчисление на индивидуалния коефициент съгласно чл. 70, ал. 8 и ал. 9 от КСО, който е спазен в конкретния случай видно и от констатациите на вещото лице в приобщеното по делото заключение по назначената съдебно-икономическа експертиза. Съгласно чл. 70, ал. 8 от КСО за пенсиите, отпуснати с начална дата след 31 декември 2018 г., индивидуалният коефициент се изчислява от осигурителния доход на лицето за периодите след 31 декември 1999 г. до датата на отпускане на пенсията, но за период, не по-малък от 36 месеца. Когато осигурителният доход на лицето след 31 декември 1999 г. е за период, по-малък от 36 месеца, за недостигащия период се взема предвид и последният му осигурителен доход преди 1 януари 2000 г. по ред, определен с наредбата по чл. 106. Когато лицето няма осигурителен доход преди 1 януари 2000 г. или доходът му преди тази дата е за период, по-малък от необходимия за допълване до 36 месеца, индивидуалният коефициент се изчислява от наличния доход независимо от продължителността на периода, за който се отнася. Когато лицето няма осигурителен доход след 31 декември 1999 г. индивидуалният коефициент се изчислява от последния му осигурителен доход за 36 месеца до тази дата или от наличния му доход, когато доходът е за по-малък период. Ал. 9 на чл. 70 предвижда, че индивидуалният коефициент по ал. 8 се изчислява, като сборът на месечните съотношения между осигурителния доход на лицето за месеца и средния осигурителен доход за страната за същия месец се раздели на сбора от съотношенията между броя на работните дни, за които се отнася осигурителният доход на лицето за съответния месец, и броя на работните дни през месеца – за всички месеци, участващи при изчисляване на индивидуалния коефициент. Отработените часове от лицето се изчисляват пропорционално на законоустановеното работно време. Индивидуалният коефициент не може да надхвърля средноаритметичната стойност на месечните съотношения между максималния месечен размер на осигурителния доход, определен със закона за бюджета на държавното обществено осигуряване за съответната година, и средния месечен осигурителен доход за страната – за месеците след 31 декември 1999 г., участващи при изчисляването на индивидуалния коефициент. Видно и от заключението на възложената съдебно-икономическа експертиза, прието без оспорване от страните, в производството се установява, че правилно е изчислен осигурителният стаж на лицето и вещото лице е потвърдило, че съобразно действащата методика към датата на подаване на искането за отпускане на пенсия индивидуалният коефициент е 0,3365 и същият съответства на определения от служителите на НОИ коефициент. В случая правилно е зачетен положен общ осигурителен стаж – 40 г., 04 м., 00 дни. Трудовият стаж е правилно изчислен от административния орган - общ осигурителен стаж, превърнат в III категория труд – 40 г., 04м, 00д., с което жалбоподателката придобива право на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст пожизнено по чл. 68, ал. 1 и ал. 2 от КСО, считано от 17.04.2024 г. и при навършена възраст 65 г., 10м. Индивидуалният коефициент за определяне на пенсията – 0,3365 е изчислен съгласно чл. 70, ал. 8 и ал. 9 от КСО - от осигурителния доход на лицето за периодите след 31 декември 1999 г. до датата на отпускане на пенсията, но не по-малък от 36 месеца. С оглед приложимата методика за изчисляване на пенсиите, релевантен се явява осигурителният доход на лицето за периода от 01.01.2000 г. до 30.11.2005 г., който, както е посочено в обжалваното решение и съгласно констатациите на вещото лице в заключението, е определен в общ размер 6 396 лева. Освен това индивидуалният коефициент на жалбоподателя е изчислен автоматично, с данни, по които се изчисляват пенсиите на всички пенсионери. В този

смисъл и като няма спор, че пенсионните органи са изпълнили задължението си за служебно събиране на доказателствата, необходими за изясняване на придобития осигурителен стаж на Д. В. В. в страната и чужбина, който също е установен безспорно, съдът счита, че възражението за неправилно определяне на индивидуалния коефициент е неоснователно. Посочен е и начинът на изчисляване на индивидуалния коефициент - по реда на чл. 70, ал. 8 - 9, ал. 10, т. 2 и 3, ал. 11 и 19 от КСО. По разписаните в КСО правила (чл. 70, ал. 3) при умножаването на индивидуалния коефициент по средномесечния осигурителен доход за страната за 12 календарни месеца преди месеца на отпускане на пенсията, който в случая е 1 690,66 лева за периода април 2024 г. - март 2025 г., е определен доходът, от който се изчислява пенсията – 568,91 лева. По силата на чл. 70, ал. 1 от КСО размерът на пенсията се определя, като доходът, от който се изчислява пенсията, се умножи по процента осигурителен стаж, който не е спорен и който е 54,45 %. Към посочения размер е добавена сумата по ПМС № 479/30.12.2021 г. от 60 лева, за да се определи размер на личната пенсия за осигурителен стаж и възраст на жалбоподателя – 369,77 лева. Правилно е приложена разпоредбата на пар. 7, ал. 18 от ПЗР на КСО, като при отпускането на пенсията и съобразно с началната дата след изчисляването ѝ е включена в размера на пенсията сумата от 60 лева. Размерът на пенсията е определен при прилагане на чл. 70, ал. 12 от КСО, като е приравнен към минималния размер на пенсията за осигурителен стаж и възраст, определен със Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване – 580,57 лева. Считано от 01.07.2025 г. пенсията е осъвременена съгласно разпоредбата на чл. 100 от КСО и е определен размер от 630, 50 лева. Предвид обстоятелството, че пенсията е отпусната с оглед и на стаж, придобит в чужбина - в Испания, в случая е приложим Регламент № 883/2004 г., който в чл. 6 регламентира сумирането на осигурителни периоди, завършени спрямо законодателството на държави членки, но само за придобиване на право на пенсия. Така определеният размер не се изплаща изцяло, прилага се разпоредбата на чл. 52, б. „б“ от Регламент 883/2004 за изчисляване на пропорционална пенсия, като в тази връзка органът е изчислил съотношението между осигурителния стаж, положен в България, и общия (български и испански) стаж – 260/484 от 580,57 лева, при което за сметка на България е определен размер на пенсията – 311,88 лева и от 01.07.2025 г. – 260/484 от 630,50 лева – 338,70 лева (173,18 евро).

В този смисъл изводът за неоснователност на жалбата на Д. В. В. срещу Разпореждане № [ЕГН] от 27.11.2025 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване е правилен и законосъобразен, както и следва съдът да приеме жалбата срещу оспореното решение за неоснователна.

Настоящият съдебен състав намира, че оспореното Решение на Директора на ТП на НОИ – С.-град и потвърденото с него Разпореждане са законосъобразни. Те са издадени от компетентни органи, при спазване на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалния закон и с неговата цел. В този смисъл, жалбата срещу оспореното решение е неоснователна и като такава следва да се отхвърли.

С оглед изхода на делото основателно е искането на процесуалния представител на ответника за присъждане на разноски, представляващи юрисконсултско възнаграждение, което съдът, като се има предвид фактическата и правна сложност на делото, определя в минимален размер от 66,47 евро.

Независимо, че по делото е представено платежно нареждане за заплатено възнаграждение за вещо лице в размер на 300 евро от жалбоподателя, процесната сума не е постъпила по сметка на АССГ съгласно приложена по делото справка, във връзка с което с протоколно определение от 24.06.2026 г. съдът е задължил жалбоподателя да заплати дължимото възнаграждение за вещо лице в размер на 300 евро. Към настоящия момент възнаграждението не е заплатено, с оглед на което жалбоподателят е останала задължена за разноски, които следва да бъдат преведени по

сметка на АССГ.

Водим от горното Административен съд София-град, Трето отделение, 16 състав

### **РЕШИ:**

**ОТХВЪРЛЯ** жалбата на Д. В. В. с ЕГН [ЕГН], с адрес за кореспонденция [населено място], [жк], [улица], ет. 5, ап. 8, против Решение № 2153-21-56 от 19.02.2026 г. на Директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт (ТП на НОИ) – С.-град, с което е потвърдено Разпореждане № [ЕГН] от 27.11.2025 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване, на което е възложено ръководството на дейността по отпускане и изплащане на пенсиите по международни договори и европейски регламенти за координация на системите за национална сигурност за лица с постоянен адрес в чужбина, в частта относно определения размер на отпуснатата на Д. В. В. лична пенсия за осигурителен стаж и възраст.

**ОСЪЖДА** Д. В. В. с ЕГН [ЕГН] да заплати на Териториално поделение на Национален осигурителен институт - С.-град разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 66,47 (шестдесет и шест евро и четиридесет и седем евроцента) евро.

**ОСЪЖДА** Д. В. В. с ЕГН [ЕГН] да заплати Административен съд София-град сумата от 300 (триста) евро.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд на Република България, чрез Административен съд – София-град, в 14-дневен срок от съобщението на страните.

**СЪДИЯ:**